

bles de Catalunya poden vantar-se amb raó, de haver posat a ratlla el mateix caciquisme, els que estimem la nostra vila sentim profunda pena havent de regonèixer que Granollers es una vergonyosa excepció. Es més; mai com ara havíem patit un caciquisme tan desenfrenat i avorrible, ni en els pitjors temps passats que poden retreure's com els més calamitosos s'havia arribat a l'extrem d'ara en abusos, arbitrarietats i lladrocini. Per molt menys del que suportem aquí, altres poblacions s'han arborat i la protesta popular ha caigut iradament sobre els culpables castigant-los!

El caciquisme torrista que patim ha anat assolint en els darrers temps tal desvergonyida goçadia que es de tot punt impossible tolerar-lo mes si no volem envilir-nos i fer-nos culpables de complicitat. Cal fixar-se que a mesura que la pacífica gent granollerina ha anat accentuant llur mansuetut, esbravant-se, quan més, al entorn de una taula de cafè, el torrisme s'ha anat engallardint ensoperbit per la impunitat que hem otorgat a les seves malifetes amb el nostre silenci. Més el despotisme groller i la manca absoluta de moralitat que caracteritza llur obra, comencen ja ara hora! a despacientar al poble que de la protesta passiva en que s'havia mantingut va passant a una franca i saludable indignació.

El règim de terror amb que vol apuntalar-se el caciquisme torrista per a atemoritzar als afamejats que s'acoquinen, ja tambaleja i caurà sorollosament dintre de poc víctima de les seves malifetes.

I no seria el primer cas. Recordem-se de Granada.

CONVERSA SETMANAL

EL Sr. Gregori, en la solitud del seu despatx està concirós i mal humorat, té l'obligació de col·laborar en un periòdic que fan els seus amics i del quin l'han fet del cos de redacció i això el té amoinat, no precisament per la manca de ploma, sino per la sobra d'oques, per els molts assumptes, per masses assumptes que se li acuden al magí i

no sap quin triar per a que siga oportú i apropiat a la secció que li han encomanada. Comensa una quartilla i a les dues o tres ratlles l'esqueixa; en comensa altre i també l'esqueixa i en comensa altre i altre i totes fan la mateixa fi..... al cove.

No s'ho explica, no li havia passat mai, està verdaderament aclaparat i no sap ja que fer, quan sobtadament entra en Nasi, un pagès amic seu que tot sovint li porta notícies i li consulta cassos. En Nasi amb prou feines sap de llegir però en canvi coneix bon xic la *gramàtica parda* i fins te'ls seus ribets de maliciós i es en extrem preguntaire.

El Sr. Gregori no pot reprimir un moviment de contrarietat al esser destorbat pel visitant, però al moment es refà i fins mostra alegria de l'arribada d'en Nasi la creu oportuna; se li ha acudit una idea salvadora.

Amb aire alegre li allarga la mà tot dient li:

—Seu Nasi, seu. Arribas al millor punt, tu pots treurem d'un gran compromís.

—¿Que li passa Sr. Gregori? Sembla tot amoinat.

—Tens raó Nasi, tinc un encàrrec que no se com complir-lo; tu m'hi ajudaràs.

—Ja ho sap; disposi; ¿de que es tracta?

—Tinc de fer cada setmana un article en secció determinada per un periòdic, i em trobo que no sé com ferho i al veure't entrar he pensat que tu m'ajudaràs.

—Em sembla que va errat Sr. Gregori, jo que amb prou feines se llegir i no se gens d'escriurer si no es gargotejar la meva firma ¿com vol que li ajudi a fer articles?. Crec que es burla de mí.

—¡Res d'aixó Nasí!

—Doncs està molt de broma.

—No ho cregis pas; la cosa es sèria. Escolta i veuras com pots ajudar-me en la meva tasca.

—¡No'm fassi riure! ¡Jo ajudar-lo a escriure articles!